

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 648/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., P., a maloletého M. V., P., zastúpených advokátom JUDr. D. K., P., ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 301/2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. a maloletého M. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2013 doručená sťažnosť M. V. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a maloletého M. V. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 301/2012.

Sťažovatelia svoju sťažnosť odôvodnili tým, že Okresný súd Piešťany rozsudkom z 31. mája 2012 rozviedol manželstvo sťažovateľky v 1. rade a odporcu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 64/2011 a upravil rodičovské práva a povinnosti voči sťažovateľovi v 2. rade. Po podanom odvolaní zo strany odporcu 14. júna 2012 len proti výške výživného a podanom vyjadrení zo strany sťažovateľky v 1. rade z 10. júla 2012 bola vec 6. augusta 2012 predložená krajskému súdu. Od predloženia veci týkajúcej sa výživného voči maloletej osobe nebolo do 7. augusta 2013, t. j. viac ako rok rozhodnuté, napriek tomu, že vec patrí medzi veci prednostné.

Sťažovatelia preto navrhli, aby ústavný súd na základe posúdenia sťažnosti rozhodol tak, že skonštatuje porušenie ich základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 301/2012, krajskému súdu prikáže, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 301/2012 konal bez ďalších zbytočných prieťahov, sťažovateľke v 1. rade prizná primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € a sťažovateľovi v 2. rade prizná primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €, ktoré im je krajský súd povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu k rukám matky sťažovateľa v 2. rade a krajský súd je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa

a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovatelia v odôvodnení svojej sťažnosti namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom však v petite svojej sťažnosti uvádzajú už len porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovatelia tvrdia, že k porušeniu ich označených základných práv a slobôd došlo v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 11 Co 301/2012 tým, že krajský súd je rok vo veci rozhodnutia o odvolaní proti rozsudku okresného súdu nečinný.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť (príčinná súvislosť) medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ústavný súd v danom prípade zistil, že takáto príčinná súvislosť neexistuje, a to znamená, že namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práv označených sťažovateľmi, pretože doterajšia dĺžka konania (jeden rok) s prihliadnutím na charakter súdneho sporu nepredstavovala takú intenzitu, ktorá by mohla zasiahnuť do základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd po vyhodnotení všetkých okolností danej veci uzatvára, že vzhľadom na celkovú dĺžku namietaného konania (viac ako jeden rok) nebol zistený prietah takej intenzity, ktorý by zakladal možnosť porušenia označeného základného práva sťažovateľov v namietanom konaní. Ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť

sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2013